

НЕБОЈША ЛАПЧЕВИЋ

ПАПИРНО ОГЛЕДАЛО

ПЧЕЛИЊЕЗУЈНА ОСТРВА

Вртови твоји
дрхте у бесконачности
мед брујања...
Али ја чујем два гласа апсолута,
сопран и алт, то су грлени,
меки гласови да чине ме постојаним.
Певају твоје вршне груди,
и беласају као снегови Олимпа,
док ме испод кошуље
медоклисно додирујеш.

Афродита је родила острво
као што си ти родила мене,
у тихим увалама, из морске пене,
мед чулним шкољкама, недирнутим,
мед чипкама, и влатима алги,
мед хомеровским приповестима
и изворима жуборавим.
Из тебе излазим,
у страсним обредима.
Излазим, улазим...
Жестина пољупца пламенац је,
да лице дечјег краљевства скривам
од бесова богова у бедрима голим.
Улазим, излазим...

Дневни верзети о пореклу птица
још кљују срце моје,
и оштрицом прамца ратног брода
као копље у лучна ребра уплови.

Улазим, излазим...
Морска харфо сад ме онежи...
Вал по вал, прсте мед струнама пружи.
Јер ти имаш моћи невидне
да мед удовима, енигме мојих планета
нежним додирима решиш.
Нек бунари тајни пуне се посвуда!
И, жеђ! Жеђ је слатка ода!
Ах, жеђи утрнула на језику од студи,
што претвори ме у суноврат
мед рашљама гипких ногу,
мед недрима уздаха.
Ја сребрни уљик над пучином држим
као жар лаве вулкнаске,
у срцу десет ти шума гори
док изводиш лаке
плесне кораке.

Коме да кажем, небо је море!
У толикој слави!
Одозго, прва жица пали,
сву музику свемира
што живи у давнинама.

Мед острвима,
пчелињезујно,
ил' нечујно,

тело по тело,

једно острво удаљава се,
а друго приближава...

ПАПИРНО ОГЛЕДАЛО

Ти видиш
очима небовида,
одсеве душа наших
у времепловљу,
пише се...

Ти видиш
симболику слова
којим записују
имена плота нашег:
Дете пред огледалима
приближава се!

Ти видиш
речник васионе
и слику Дрвета Живота
чије смо иверје само...

Зашто папир ћути?
Јер од лика свога
не могу се отргнути!
Јер догоревам
лењо као фитиљ,
попут трепераве луне,
док фагот у ухо увире,
у рожњачи таложје се
кварцне честице осане,
у обреду песка који претвара се
у миленијумски обелиск сунца.

Зашто папир ћути?
Док сам те чекао
наоружан без одеће,
у двадесетој,
у тридесетој...
Пред бродовљем
наоружаним топовњачама...
Ни у педесетој,
ни у шездесетој...
Зато позивам нулту годину,
позивам прво столеће,

геометријске паралеле које узмичу
као лествице ка поднебесју,
као градови који се стапају,
чекајући нове сеобе,
као огледалао које за трен
унизи и узвиси те,
као двозвучје
неугледних штампарија,
та метафорична справа
с гравира тамом нагрижених...
Какве је цртице и параболе
Ван Гог посекао оштрицом својом?

Зашто папир ћути?
О проналаску нуле,
о проналаску бесконачности..
Чекајући да се
размножавамо деобом,
јер звезде су преци наши,
јер ми смо иверје само...

СИЦИЛИЈА

Једра што раздањују море уоколо,
наранце, рубови маслина,
и жита у љеску подлокавају мој сан.

Онамо, жене босоноге и вреле
стене ломе, између агава и трсја,
и цртају дојкама свој обол и друм.

Изнад, линија дивљих магараци
издужује се
и тоне у небо и земљу.

КОРИНЋАНИМА, POST SCRIPTUM

О Коринте сад пловим теби,
обала ме бледа отиснула,
међ' рибља јата да се уселим,
да научим тиху песму о љубави.
Али, тек што мир у срцу усних,
чух гласове да васељена сва је крвава,
клонула под налетом тирана,
гладни под оштрицом мача плачу,
и објављују смрт богова,

шири се шири небо у очима тамно
док таласи гутају куле и градове
и једра на крстовима
као мрвицу хлеба.

Да л' у раздорима и деобама
хтедoste да се наситите?
Ни Христ не беше раздељен, а распет!
И што по Павлу нас задужи,

ни његов пртљаг
раздужили нисмо,
и сваком Храму пламен...

МАЧИ ТАВАРА ЈЕ ДРУГАЧИЈЕ ЗАПИСАО

О, како си могла да ми пишеш
о трешњевом цвету
док је читаву цивилизацију сагорела
једна једина бомба...
Зато, пиши о летњој жеђи
или обалској жези...
Грлу из кога цвате јабучица...
Нешто касније ће се појавити кустос
који ће разјаснити наш музеј без зидова...
То ће бити друга песма
без нотног система и стихова.
Добра беше она мисао
коју је носио песник Мачи Тавара
али је нешто сасвим другачије записао.